

Kapitola první

VĚZNĚM V PŘEPYCHU

Zplynuly dva roky od smrti mé matky a náš otec byl stále více a více pohroužen sám do sebe. A tak zatímco můj bratr Matyáš Leopold užíval života na honech a pitkách, při kterých stále více odlehčoval měšcům naší rodinné pokladnice, stávala jsem se já stínem bloumajícím bezcílně chodbami našeho nevelkého sídla v Chudenicích. Na vdávání, hony či jinou kratochvíli podle mínění otce příliš mladá, na hraní zase už příliš stará, ale především stále sama. Bylo to dva dny po mých šestnáctých narozeninách, když můj otec dostal dopis, který mi zase rozproudil krev v žilách a rozbušil srdce tak, že mi i tváře hořely ruměncem. Byl to dopis od knížete Schwarzenberga, který žádal otce, aby mne poslal k jeho milované ženě na zámek v Českém Krumlově. Často prý ji musí nadlouho opouštět pro své povinnosti k císařskému dvoru i vlastnímu panství a jí chybí společnost. A i když jsem cítila, že mi otec jen velmi nerad dal svolení k té cestě, už mne žádný z jeho bolestných pohledů a vzdechů nemohl přimět změnit mé rozhodnutí. A že bratr byl rád, že již nemusí zároveň dohlížet na našeho otce i na mne, tím jsem si také byla jistá.

A tak již týden poté, co mi otec udělil svolení, jsem měla své věci sbalené a připravené v kočáru. Rozloučení s otcem i bratrem bylo mnohem snazší, než jsem čekala. Nakonec, byla jsem ještě nedospělé dítě, které opouštělo dům naplněný smutkem a mířilo do pohádkového světa jednoho z nejmocnějších a nejvlivnějších rodů celé říše. Celou cestu jsem si představovala. Její knížecí Jasnost při různých zábovách a snažila se dopodrobna vykreslit všechny krásné šaty, kterých jistě měla plné skříně a truhlice, a vlastně celý ten překrásný zámek, o němž jsem tolikrát slyšela. A když jsme po nočním odpočinku konečně dorazili ke Krumlovu, spatřila jsem vysoko nad městem zámek, vedle něhož by ten náš připomínal psí boudu vedle statku. Čím více jsme se k němu blížili, tím více uvadal na mých rtech nedočkavý úsměv. Jako by samotná majestátnost a nádhera zámku nestačily k tomu, aby všechny příchozí přiměly cítit se pokorně, a jeho vysoká věž, měděným vrcholem dotýkající se snad až klenby nebeské, nevzbouzela ve všech němý úžas, bylo tu ještě cosi, co zámek obklopovalo. Jako jakási nehmotná síla, která z něj přímo tryskala v tiché hrozbě.

Kočár vjel rozevřenými křídly červené brány přímo na prostorné nádvoří hned z široké městské ulice. Klapot podkov a hrčení kol se stále volněji odrážely od vysokých staveb obklopujících celé nádvoří. Z okénka jsem zahlédla krásnou kašnu z bílého kamene, za níž se nepochybně rozkládala rozlehlá zahrada, neboť šustění listů v korunách k mým uším doléhalo jako zvuk ševelícího toku řeky. A pak tu byla další brána, podle pachů a zvuků jsem poznala, že tady musí být kovárny, ale také kuchyně a jistě i sýpky. Ale než jsem mohla zahlédnout více než několik postav kráčejících za svou prací, již jsme vjeli do další části toho ohromného zámku. Střechy tu byly černé jako pohřební sukno, zdi bílé jako křídla andělů a všude voněly rozkvétající květy

jara. Kočár objel široký záhon vprostředku nádvoří a zastavil přímo pod zámeckými schody.

A když se dveře konečně otevřely, spatřila jsem dva mladé lokaje a služku, kteří se mi jako vzácnému hostu poklonili. A než jsem stačila podrážkami svých střevíců došlápnout na první z několika širokých schodů, uviděla jsem baculatou tvář s širokým úsměvem, z níž zářily blankytně modré oči.

„Ty jsi jistě Markéta,“ vypískla dívka a objala mne jako svou ztracenou sestru. „Já jsem Jana. Jana Marie z Valdštejna,“ doplnila, když vycítila mé rozpaky.

Nikdy jsem neměla příležitost spatřit někoho z hraběcího rodu Valdštejnů, ale mnoho jsem o nich slyšela ještě od své matky. Na základě jejích vyprávění by si každý musel myslet, že je to rod nabubřelců, kteří si nevidí dál než na špičku nosu. Jsem si jistá, že kdyby poznala Janu tak jako já, své mínění by změnila. Její plná postava v jasně modrých šatech, vřelý úsměv zdobený dolíčky, kaštanové, vysoko vyčesané vlnité vlasy a drobné náušničky s kamínky stejné barvy jako její oči, to vše utvářelo dojem veselé povahy, jejíž přítelkyní pýcha zcela jistě nebyla.

„Je mi ctí, Vaše hraběcí Milosti,“ zazubila jsem se na ni jako na starou přítelkyni, kterou jsem nikdy neměla, a Jana opět vypískla ve svém zvonivém smíchu. Na oplátku mi vysekla ryze mužskou úklonu při tanci a rukou pokynula k rozevřeným dveřím nad schodištěm.

„Račte se mnou, milostivá slečno, ukážu vám vaše komnaty.“ Kývla na zkoprnělé služebnictvo, popadla mne za ruku a se smíchem mne táhla po schodišti tak rychle, že jsem jí jen s obtížemi stačila. Probíhaly jsme pohádkově krásnými sály a stoupaly po širokých schodech, zakrytých tlustým kobercem, do patra, až jsme se náhle ocitly

v chodbě připomínající most. Jen tu a tam visel mezi okny nějaký obrázek a mimo koberec a několik svícňů zavěšených na stěnách tu nebylo nic. A už jsme proběhly dalšími dveřmi na konci té chodby a z prostorné síně se vydaly další chodbou a pak po schodišti do dalšího patra. Jen stěží jsem lapala po dechu a i Janin smích stále častěji přecházel do pokašlávání, když jsme se konečně zastavily.

„Tak.“ Nasála vzduch do plic a znovu se se smíchem rozkašlala. „Tady jsou tvé pokoje.“ Uchopila bronzové kliky a naráz otevřela dřevěná křídla dveří. Oněměla jsem úžasem. Fialové a bílé bohaté závěsy zdobně lemovaly široké francouzské okno s balkonem otevřeným do zahrady. Na zdech v barvě kvalitního šampaňského visely ve zlatých rámech obrovské obrazy s antickými výjevy, ze stropu visel umně provedený křišťálový lustr s tučtem nových svící. A celý velký pokoj byl zařízen vzdušným a velice krásným nábytkem podle poslední módy. Skleník plný zdobených porcelánových šáleků, čajových konviček, cukřenek a talířků, pohodlná křesla a pohovka u oválného stolku, na kterém stála váza plná čerstvých rudých růží, bílými ornamenty zdobený fialový koberec s dlouhým vlasem. Ten pokoj musel být určený pro nějakou vznešenou princeznu, a ne někoho jako já, nebo snad také Jana.

„Krása, vid?“ Štouchla mne jemně loktem do žeber, nato mne hned zase uchopila za paži a stále ještě ohromenou odvedla k dalším otevřeným dveřím hned vedle pohovky přisunuté ke stěně. Musela jsem si rychle přikrýt ústa i nos dlaněmi, abych zadržela hlasitý vzlyk štěstí, který se mi dral z hrdla. Oči se mi zalily slzami a bělostná, široká postel s bílými a fialovými nebesy, toaletní stolek s velkým zrcadlem a seslí vyloženou nejjemnější beraní kožšinou se rozpily do rozmazané šmouhy. Překvapená Jana mne k sobě přitiskla a chlácholivě mne

hladila po vlasech. Cíp jemného ručníku namočila v porcelánovém umyvadle na stolku u zdi vedle té překrásné postele a začala mi s ním utírat tváře.

„Ty jsi nikdy nic takového neviděla, vid?“ odušila a já se zmohla jen na souhlasné přikývnutí plné studu. „Ty hloupá,“ rozesmála se opět. „A ty si myslíš, že já snad ano? Plakala jsem úplně stejně jako ty, když mi poprvé ukázali mé pokoje.“

Překvapeně jsem s posledním vzlyknutím potáhla nosem a nechápavě na ni upřela oči.

„Jak to? Jsi přece z rodu Valdštejnů,“ hlesla jsem a Jana opět vyprskla smíchy tak, že jsem se již musela sama začít smát.

„A ty si snad myslíš, že to, že jsem Jana Marie z Valdštejna, hned znamená, že spím na třech duchnách z husího peří a jím zlatými příbory? Také jsem si tu připadala jako v pohádce, když jsem sem přijela, Markétko.“

Podivný tón jejího hlasu zbystřil mé smysly.

„Copak teď už si tak nepřipadáš?“

Tentokrát se její plné rty neroztáhly v úsměvu, ale poprvé se na krátký okamžik zkrřivily v němém nesouhlasu.

„Jsem tu už dva měsíce, Markéto. Dva velmi dlouhé měsíce. Zprvu jsem si myslela, že tu bude více mladých dam, které jistě dělají Její Jasnosti společnost a tráví čas různými hrami, plesy, vyšíváním nebo nějakými kratochvílemi v zahradách a u jezírek. Už druhý den jsem si však uvědomila, že tu jsem sama. Rozumíš? Kromě služebnictva, purkmistra Linharta z Tábora a několika strážných je celý zámek prázdný.“

Zaskočená jejími slovy jsem se od Jany odtáhla.

„Její knížecí Jasnost tady není?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Prý je na panství v Mělníku.“

„A kníže Adam František?“

„Tsss.“ Mávla bezděčně rukou. „Za poslední dva roky tu strávil měsíc. Má mnoho starostí s ostatními panstvími a Jeho císařská Milost jej často povolává ke dvoru do Vídně.“

„Tak co tu vlastně budeme celé dny dělat?“ Výraz mé tváře musel být zřejmě k popukání, protože Jana se opět rozesmála a s rozpaženými pažemi se několikrát otočila kolem dokola.

„Cokoli se Tvé hraběcí Milosti zlíbí, Markéto. Jsme tu přece jediné paní na celém krumlovském zámku. A já tu konečně nejsem sama.“

Zdvořilé zakašlání nás obě přimělo zváznět. Do předpokoje mé ložnice lokajové složili těch mých několik skromných cestovních zavazadel a služebná, která je doprovázela, se nám uctivě poklonila.

„Mohu vám vybalit, Vaše Milosti?“

S úsměvem jsem přikývla a služebná s další úklonou zmizela v předpokoji.

Jana se ke mně naklonila a zašeptala mi do ucha: „To je Magdaléna, první služebná. Na zámku už sloužila její matka. Je jen málo tajemství, která by neznala. Moc toho sama nenamluví, ale když víš, jak na ni, dozvíš se mnoho.“ Mrkla na mne jedním okem, abych se dovtípila. „Ty si zatím odpočiň po cestě. Budu ve svých pokojích, jsou hned vedle těch tvých. Až se prospíš, můžeme se před večeří projít třeba v zahradě.“

„Chtěla jsem se tě ještě na tolik věcí zeptat, a ty už utíkáš,“ zaprotestovala jsem, ale když jsem spatřila její odmítavý výraz, kterým se mi pokoušela cosi naznačit, umlkla jsem.

„Ještě budeme mít na povídání spousty času. Zatím na shledanou, Markéto.“